

Στερεῖς μηχανικαί, ἐξ ὧν ὁ Παλαιόκαππας καὶ Δυπίνος, ἀντέκρουσαν ἰσχυρῶς τοὺς λόγους αὐτοῦ ἀποδείξαντες τὸ εὐκατόρθωτον ἐπομένως μόνον ὑπὸ πολιτικῶν λόγων ἢ προφάσεων κωλύεται εἰσέτι ἢ πρόδος τῆς ἀξιολόγου ταύτης ἐπιχειρήσεως, ἥτις πραγματοποιουμένη θέλει τὰ μέγιστα διευκολύνει τὰς ἐμπορικὰς τῆς Εὐρώπης συγκοινωνίας, καὶ ἐπιχειρήσεις μετὰ τῶν τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ χωρίων, καὶ ἐλαττώσει κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ πλεονέτερον τὸ διάστημα τοῦ διαπλου πρὸς τὰς χώρας ἐκεῖνας, ἐκ τῶν σημαντικωτέρων τῆς Εὐρώπης λιμένων, καθὼς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐφεξῆς συγκριτικοῦ πίνακος τοῦ συνταχθέντος ὑπὸ τοῦ Γρεδιέρου τοῦ καὶ ὑδρογράφου τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τῆς Γαλλίας ναυτικοῦ.

Ἀπόστασις εἰς γεωγραφικὰ μίλια.

Λιμένες.	Διὰ τοῦ Εὐλπίδος Ἀκρωτηρίου.	Διὰ τῆς Διόρυγος.	Ἐλάττωσις τοῖς 100
Πετρούπολις	15,600	8,630	45
Στοκχόλμη	15,330	8,290	46
Ἀμβούργον	14,650	7,610	48
Ἀμστερδάμον	14,150	7,120	40
Λονδῶνα	14,340	7,300	49
Ἄδρη	14,130	7,090	50
Λισαβόνη	13,500	6,190	54
Βαρκελώνη	14,330	5,500	61
Μαδρίδα	14,500	5,490	62
Γένοβα	14,690	5,440	63
Ταργέτη καὶ Ἑντρία	13,480	5,220	65
Κωνσταντιν.	15,630	4,700	70
Ὁδησσὸς	13,960	3,080	68

I. ΔΕ ΚΗΨΑΛΑΣ.

Αἱ ὀρφαναί.

ΠΟΙΗΣΙΣ

—ooo—

ΑΙ ΟΡΦΑΝΑΙ.

Ἰδίτε τας, εἴτ' ἢ χαρὰ τοῦ πατρικοῦ χωρίου,
εἰ γέροντες τὰς ἀγαποῦν' ὅταν περνοῦν ἰγγύς των
οἱ τέιοι, τ' ἄροτρα ἀργὸν ἀφίχουρ, ἢ ὅσους των
εἶδος ποδεῖ, καὶ ὄνειρα τιμῶν καὶ μεγαλείου
τὸν ἥονχον ταράττουρ ροῦν τοῦ τακτικοῦ των βίου.

Ἀλλὰ μὴ τὰς φθορήσητε· ἢ ἐπιφθορωτέρα
ταῖς λείπει τῶν εὐτυχῶν· δὲν ἔχουσι μητέρα.

—ooo—

Μακρὰν τοῦ κόσμου βάλλουσιν, αὐξάνουσι γελῶσαι,
καὶ ἡ φωνὴ των ὡς πτηνῶν ἀντιλαλεῖ ῥόδων.
δάκρυ ποτὲ δὲν ἔγραψε τὸν τέον ὀφθαλμὸν των
εἰρή δι' ἄλλων συμφορὰς· οὐδὲν κοδοῦσι ζῶσαι,
καὶ εὐτυχοῦσιν, εὐτυχεῖς τοὺς ἄλλους καθιστώσαι.

Ἀλλὰ μὴ τὰς φθορήσητε· ἢ ἐπιφθορωτέρα
ταῖς λείπει τῶν εὐτυχῶν· δὲν ἔχουσι μητέρα,

—ooo—

Εἰς τὴν γλυκεῖαν χάριν των προσμειδῶ ἡ γυνίς,
εἰσὶ τῶν κρείων τοῦ ἀγροῦ λευκότεραι τὸ χρῶμα·
φθοροῦν τὰ ῥόδα τῆς αὐγῆς τὸ ῥόδι ὅν των στόμα,
καὶ δρόσον ὅταν περιχῇ ἀδάμαντας ἡ γυνίς,

κοσμεῖ τὴν χρυσοῦν κόμην τῶν ὡς στέμμα βασι-
λίσσης.

Ἀλλὰ μὴ τὰς φθορήσῃτε· ἡ ἐπιφθοροτέρα
ταῖς λείπει τῶν εὐτυχιῶν· δὲν ἔχουσι μητέρα.

—οοο—

Ἐφάρης εὐσπλαγχνος, σκληρὸν υἱὲς τῆς ἀμαρτίας,
δρέψας τὸ θῆμα σου πρὶν ἢ τι τὰς στερεῖς νοήσουν·
εἰς θρήνους ἄλλως ἔπρεπε καὶ εἰς στεναγμοὺς καὶ
ζήσουν

ἂν ἐνθυμούντο τῆς μορφῆς ἐκείνης τῆς γλυκείας.
Τὰς πτέρυγας σας ἐπ' αὐτῶν ἀνοίξατε εὐρείας,
Προσάταί, ἄγγελοι, αὐταὶ μερὶς εἰς ὑμετέρα·
χρεῖαν ὑμῶν δὲν ἔχουσιν αἱ ἔχουσαι μητέρα.

K. N.

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΘ ΗΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ.

—οοο—

Προσθήκαι καὶ διορθώσεις (*).

A.

Ἀβι. Ἐν Τουρκίᾳ, τὸ κυνήγιον. Ἐάν ἡ λέξις δὲν
εἶναι τουρκικὴ, πιθανὸν νὰ ἔχῃ συγγένειαν μετὰ τὸ
λατίν. avis, πτηνόν.

Ἀγιωτικόν. « Βιβλίον ἀγιωτικόν », livre de
dévotion.

Ἀγκιμαχῶ καὶ ὄνομα

Ἀγκομαχητόν. Πνυστιῶ ἕνεκα δρόμου ἢ ἄλλου
τινὸς ἔργου μετὰ πολλῆς σπουδῆς καὶ κόπου γενο-
μένου, οὕτως ὥστε πνίγομαι σχεδόν, μόλις δυνάμε-
νος νὰ ἀναπνεύσω. Ἡ σύνθετος αὕτη λέξις παράγε-
ται, κατ' ἐμέ, παρὰ τοῦ ἄγχω (πνίγω) καὶ τοῦ
μάχομαι, ὡς ἀνὴρ ὁ μόλις ἀναπνέων μάχεται πρὸς τὸν
ζητούντα νὰ πνίξῃ αὐτὸν κόπον.

Ἀτάλικος. Ἐν Ἐπτανήσῳ. « Ἀρύγδαλα ἀτάλι-
κα, » ἦτοι εὐθραυστα· ἀλλὰ καὶ « ἀνθρώπος ἀτά-
λικος », ἦτοι φιλάσθετος, délicat. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου
ἀταλός, ἐξ οὗ πιθανῶς καὶ τὸ délicat τῶν Γάλλων.

Ἀταλικοσύνη. Αὐτόθι. Délicatesse.

Ἀμπλακεύομαι. Αὐτόθι. Πλανῶμαι, γυρίζω εἰς
τὴν κλίνην μου, τὴν αὐγὴν μάλιστα καὶ βεμβάζω.
Ἡ λέξις ἀρχαία.

Ἀλατρίω. Αὐτόθι. Ἀροτρίω τὴν γῆν διὰ τοῦ
ἀλατρίου (ἀρότρου).

Ἀλιτήριος. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπως καὶ οἱ
ἀρχαῖοι. « Τί ἀλιτήριος! » καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν
ὑπὲρ τὸ δέον ζωηρῶν παιδιῶν.

Ἀντλῶ. Ἐν Χίῳ, ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι. « Ἰπά-
γω εἰς τὸ φρέαρ ν' ἀντλήσω ».

Ἀνεμάσκα. Ἐν Ἀθήναις. « Ο, τι ὠνομάσαμεν ἀλλα-
χοῦ ἀγιαποστολιῆτικα, ἀβρουκούνας καὶ βοΐσουκα.

Ἀνήξερως, ὁ μὴ εἰδώς, ἐκ τοῦ ἀστερητικοῦ καὶ
τοῦ ἡξεύρω. « Τί κάμνεις τὸν ἀνήξερων; » δηλαδή,
τί προσποιεῖσαι ὅτι ἀγνοεῖς; Λέγεται δὲ καὶ κα-
μόνος, ἐκ τοῦ κάμω.

Ἀγυλιά· ἡ ἀλλαχοῦ στάκτι. Λέξις, κατ' ἐμέ,
σύνθετος ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ τοῦ γυλός· διότι
ἡ αἰβάλη δὲν ἔχει ὑγρασίαν, δὲν κρύγνεται ἐκ ζῆ-
ρου καὶ ὑγροῦ, ὅπως ὁ Γαλπνός ὀρίζει τὸν χυλόν,
ἀλλὰ μόνον ἐκ ζήρου.

Ἀσπρουδερός, blanchâtre, λευκωπός. Μόνον ἐπὶ
τούτου τοῦ χρώματος καὶ τοῦ μέλανος (μαυρουδε-
ρός) ὑπάρχει τοιοῦτος τύπος.

Ἀτόμαχος. Ἐν Χίῳ· τὸ πτηνὸν τὸ ἀλλαχοῦ λε-
γόμενον Κεφαλός. Ἀστός-μάχομαι.

Γ.

Γιαλός. Αἰγιαλός. « Γιαλὸ γιαλό », ἐπιρρη-
ματικῶς, δηλαδή πλησίον εἰς τὸν αἰγιαλόν, εἰς τὴν
παραλίαν.

Γινώσκω. Εἰς ταύτην μόνην τὴν φράσιν· « Ὁ Θεὸς
τὸ γινώσκει. »

Γερανίζω. Ἐν Χίῳ. « Ἡ θάλασσα γερανίζει, »
ἦγον ρυτιδοῦνται καὶ γίνεται γερανὴ ἕνεκα τοῦ μι-
κροῦ κατὰ μικρὸν αὐξάνοντος ἀνέμου. Ὁ Ἰπποκρά-
της ἐξέφρασε τὸ αὐτὸ διὰ τοῦ λαγαρίζω. Καὶ ὁμοῦς
συγγενεστέρᾳ τοῦ ἀήρ μοι φαίνεται ἡ χλιαρὴ λέξις, ἔάν
κατὰ Κοραῆν τὸ γερανός εἴναι τὸ ἡεραρός τῶν ἰώ-
νων, ἢ ποιητικωτέρα, ἔάν τὸ γερανίζω παράγεται
ἐκ τοῦ γέρανος, διότι ἡ θάλασσα ἔχει τότε τὸ χρώ-
μα τούτου.

Γεναικόπαιδα. Οὐδέτ. αἰείποτε δὲ πληθυντικῶς.

Γραφή. Ἐπιστολή. « Μαζώνει γραφαῖς, » ἐπὶ νο-
σοῦντος οὕτινος ὁ θάνατος εἶναι ἀφευκτος. Ἐννοοῦ-
μεν δὲ διὰ τούτου ὅτι συνάγει ἐπιστολάς παρὰ τῶν
συγγενῶν ἢ φίλων τῶν προαποθανόντων, ἵνα κομίσῃ
αὐτάς πρὸς τούτους.

Δ.

Δεμοσιά. Ἐν Πελοπον. Δημοσία ὁδός, ἀγυιά.

Διατεύομαι. Ἐν Κεφαλληνίᾳ. Πλανῶμαι εἰς τὰς
ὁδοὺς καὶ κάμνω νεύματα. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον ἐνεργ-
ητικῶς διατεύω.

Διστραμμένος. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. « Ἄν-
θρωπος διστραμμένος, » ἦτοι κακός, ἀχρεῖος. Μόνον
μετοχικῶς.

Δροσίτης. Ἐν Αἰγίνῃ. Εἶδος ἰχθύος.

Δρόμμαι. (Ἰδε Πανδ. τομ. Η' σελ. 439). Ὁ μὲν
Κοραῆς (Ἀτ. Δ', 106) παράγει τὴν λέξιν παρὰ τοῦ
δρόπτω, ὁ δὲ Οἰκονόμος (περὶ γνησίας προφορᾶς
σελ. 768. ἐν σημ.) παρὰ τοῦ Δρόμμαι, ὡς ἔλεγον,
προσθέτει, οἱ Θεσσαλοὶ τὰς Δρυάδας.

Ε.

Εἶδα καὶ ἀποεἶδα. Ὁμοῦ, καὶ εἰς μόνον τούτον
τὸν χρόνον. « Εἶδα καὶ ἀποεἶδα ὅτι δὲν γίνεται δια-
φορετικὰ καὶ τὸ ἀπεφάσισα. »

Ἐμασα καὶ θὰ μάσω, ἦτοι ἐμάζωξα καὶ θὰ μα-
ζώξω. Εἰς μόνους τοὺς δύο τούτους χρόνους.

Ἐξοχοῦσης. Ἐν Χίῳ, ὁ ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐργαζόμενος,
ὁ ἀλλαχοῦ κοιλίγας.

(*) Ἰδε τὸ ὑπὸ Ν. Δ. γλωσσάριον τὸ καταχωρισθὲν ἐν τῇ Η'
τόμῳ τῆς Πανδώρας, σελ. 420, 439, 462, 492, 516 καὶ 546.